

tant, que aquest decidí retirar-se, dient que no estava disposat a que's continués parlant d'ell com se parlava, afegint que estranyava es tornés sobre lo de la presidència, quan al seu entendre era cosa fallada.

«Quart. Que l'Alimbau digué que ell era partidari de que's votés an en Vidiella, conforme havia indicat ja en la carta en que excusava la seva assistència a la primera reunió, però que en vista d'haver-se discutit la significació política de l'indicat company i vist el dualisme que's presentava, digué que volia quedar en llibertat, i es retirava de la reunió.

«Quint. Que en Borrell manifestà que ell entenia també resolt lo de la presidència, que lamentava molt que's parlés den Mestres en la forma que's feia, i que semblava que hi havia interès en eliminar gent, per lo que acabà dient que's veia també obligat a retirar-se, reservant-se la seva acció, puix sempre havia obrat d'acord amb els seus companys de Reus.

«Sisè. Que'ls diputats senyors Carner, Nougués i Domingo convocaren una reunió per al dia 3 de maig, per a tractar de l'assumppte, a la qual reunió sols hi assistiren quatre o cinc diputats provincials i cap dels convocants.

«Sèptim. Que a partir del dia primer de maig se vegé clara la divisió dels republicans, puix era ja del domini públic que's disputaven la presidència els senyors Mestres i Lloret.

«Octau. Que'l diumenge i dilluns quedà tant accentuat el dualisme, que cada hu dels contrincants comptava o es creia comptar amb els vots d'algun monàrquic, cosa que'ns digué el meteix senyor Mestres.

«Novè. Que això podia determinar l'elecció d'un monàrquic, cosa fàcil havent-se donat compte dits elements de la divisió dels republicans; o bé la del senyor Lloret, per la qual no podíem passar, tenint en compte la situació política de nostra ciutat, de nostre districte i fins de la província.

«Desè. Que aleshores, i únicament aleshores, fou quan, preguntats per en Mestres, en un dels passadixos de la Diputació, i aduint entre altres les raons exposades, davant de l'Alimbau i en Vidiella fou quan en Borrell recabà en absolut la seva llibertat d'acció, lo que digué també als demés companys.

«Onzè. Llavors, admetent la proposta de l'Alimbau, decidírem votar per a president al qui ha sigut elegit com a republicà i com a nacionalista, sense que ningú, absolutament ningú, abans ni després, ens hagués comunicat que'ls altres haguessin arribat a un acord per a votar an en Mestres.

«Dotzè. Que tot lo exposat arribà fins al migdia del dilluns, dia 3, i que fins al dimecres, dia 5, no's constituí la Diputació.

«La desunió la iniciaren ells, partí d'ells, dels qui no volien an en Mestres, per lo del negoci del contingent, com digué en Lloret cruament en una de les sessions.

«I en quant a la paraula de votar an en Mestres, fou sostinguda fins al dilluns al matí, sense que ningú ens manifestés que'ls republicans haguessin arribat a un acord; ans al contrari, llavors es posà més de manifest el mar de fondo que existia, i tant és aixís, que'l meteix Mestres tingué la franquesa de dir-nos amb qui comptava ell i amb qui comptava en Lloret, confiant l'un i l'altre amb el vot d'algun monàrquic.

«En quant a les habilitats de dir que en Vidiella no és republicà i que hem entregat la província a mans del caciquisme, quasi no val la pena de fer-ne menció.

«La nostra significació, el nostre republica-

nisme, la nostra independència s'han evidenciat repetides vegades, i estàn a cobert de certes acusaciones, puix tenim la nostra personalitat deslligada en absolut de tot compromís, i no venim a fer, com no hem fet mai, el jòc de ningú.

«Nosaltres recordem que l'any 1909, amb majoria republicana a la Diputació, entre ells els actuals diputats senyors Estivill, Mestres i Folch, havent-hi també del nostre districte els senyors Casanovas, Saludes i Cabré, elegiren president al monàrquic don Anselm Guasch.

«També podem dir que la vergonya del arrendament del contingent provincial amb que s'endogalà als pobles d'aquesta província l'any 1911, es deu per igual a monàrquics i republicans, que tots ho votaren, amb la particularitat que la Diputació tenia també majoria republicana, i tampoc olvidem que quan se discutí el traspas de l'arrendament a favor den Palau, monàrquics i republicans, també junts, concediren, en perjudici dels municipis i amb desprestigi de la corporació provincial, que'l plaç d'arrendament es comptés de manera que pogués durar divuit mesos més, i això, que s'aprovà amb els nostres vots en contra, ho saben els pobles, ho saben els ajuntaments, ho sab tothom, i nosaltres n'estem orgullosos perquè evidència la nostra independència.

«Per acabar, dugues paraules als elements de fóra que han intervingut en aquest plet:

«Aquí ens devem a una política i a una organització, i per lo tant lo que'ns interessa es l'aplaudiment o la censura de qui ens portà als sitials que ocupem, que lo que puguin dir i fer els que'ns combateren quan la nostra elecció, i ens han combatut sempre, lo que diguin i facin quatre marxants de la política o quatre lleugers a qui creíem amics, i que no'ns han ajudat mai en res ni per a res, poc ens preocupa. De totes maneres bó fóra que posant un poc de cura a la seva actuació i un poc de fe a les seves llengües procuressin arreglar i moralitzar lo seu, que prou feina tenen si volen servir d'exemple als bons soldats de Catalunya i de la República. — Ramon Vidiella. — Miquel Alimbau. — Antòn Borrell.»

En Mella, la germanofilia, els requetés i demés excessos

Mella, el verb de les dretes, parlà en un teatre de Madrid, i darrera sa ardorosa paraula s'endugué a totes les classes conservadores. Allí, aplaudint-lo i homenatjant-lo, hi havia el cortisà que traia, aixís, la patria de la seva reina; hi havia el maurí, que, al aplaudir al leader jaumista, traia al seu quefe, que formulà el tractat de Cartagena amb Anglaterra; hi havia el catòlic militant, que, al reverenciar a en Mella, escarnia la memoria dels capellans fusellats a Bèlgica, i escupia damunt les runes fumejantes de la catedral de Reims...

I es que en les masses amorfes de la dreta, per damunt dels ideals i de les creencies, hi han els odís i les males passions, i per a unir i relligar, i dirigir aquestes males passions i

aquests odís, qui millor pot exercir d'aglutinant que'l leader del jaumisme, aquesta força estèril, però poderós contracop que evita l'expandiment per Espanya de tota tendència humanament progressiva? Qui millor que en Mella, representant d'un partit de fanàtics, intolerants, per a recullir les palpitations del fanatisme i intolerancia espanyoles?

El discurs den Mella sigué tot ell un cant a Alemanya, proclamant, això si, la necessitat de que Espanya mantingui la seva actual neutralitat, que prou veu ell, que talent per a veure-ho no n'hi manca, que permanesquent neutrals és com millor podem servir la causa de Germania.

I veusaquí que tots els adoradors d'aquesta gran màquina guerrera que és l'Alemanya, tots aquests que han fet religió de la força, i de la duresa d'esperit culte, resulten les paraules den Mella com a taules de la llei, i es disposen a predicar, heralds d'una creuada d'eunucs, les excel·lencies de la neutralitat espanyola.

I per a fer-ho recorren a tots els medis. Per ells no hi ha res sagrat, ni res digne de respecte. Creuen haver vist clar que la gran lluita que avui assola el món porta en ses entranyes el triomf definitiu del lliure esperit, contra les negrors de la barbarie, i a fer-lo abortar es disposen. Bojos per sa empresa, i amb bogeria encomanadixa, s'aixequen irats contra en Lerroux, tergiversant els conceptes de son discurs de Tenerife, insultant-lo i calumniant-lo vilment, i caient en la contradicció—ells, els adoradors de la ardidesa i la força del alemanys!—de proclamar la necessitat de nostra neutralitat per evitar el dolor que a les mares i a les esposes espanyoles els reportaria l'entrada d'Espanya a la guerra.

Parlen aixís els que han ensagnantat el territori de la patria amb lluites civils o guerres fraticides; els que volien arrastrar a en Pi i Margall quan aconsellava donar l'autonomia a les Antilles per humanitat i respecte al Dret; els que atiaven a en Maura a ficar-nos en el vesper del Marroc, on, estèrilment, tantes vides d'espanyols s'hi apaguen...

Però la gresca està armada. Avui, a trets per les Rambles, els requetés—ronya de la ciutat—criden per la neutralitat. Demà cridaràn contra Bèlgica—la seva mala ànima els pot conduir a això i a tot...—Després ja cridaràn a favor d'Alemanya.

I aleshores les mares espanyoles hauràn parit els fills per a donar-los a l'emperador Guillem... i al papa-rei, que es, en definitiva, de lo que's tracta.

SPORTS

Foot-ball

Internacional, 3 goals; Barcelona, 2.

El passat diumenge tingué lloc en el camp del Barcelona un partit d'entrenament entre'l primer team d'aquest club i el d'igual categoria de l'Internacional.

Els de l'Inter, que, amb tot i arrebaçar-los els altres clubs els seus millors jugadors, són uns xicots que no desmaien sos entusiasmes pel club, jugaren amb molta valentia, aconseguint vèncer per 3 goals a 2 el Barcelona, vencedor del campió d'Espanya.

Espanyol, 3 goals; Sabadell, 0.

En el camp de l'Espanyol jugaren un amistós partit l'esmentat club i el primer team del Centre de Sports de Sabadell.

Cafè Restaurant

PETIT PELAYO

Servei a la carta i a coberts —Saló especial per a banquets. — Telefon 1871